

כי מציון תצא חרפה

בניהם של קורבנות

הפוגרומים באוניברסיטות

מחקים את פלוגות הפער

מכל ידיעות השבוע, המדינה ביותר באה מן הקמפוס של האוניברסיטה העברית בירושלים — מוסד הפאר שהוקם לפי גי שני דורות על-ידי הומאניסטים דגולים כמו חיים וייצמן ויהודה ליב מגנוס, כדי להמחיש את הפסוק: „כי מציון תצא תורה“. התורה שיצאה השבוע מציון לא היתה אור לגויים.

בכל האוניברסיטות של העולם המערבי, הסטודנטים הם חיל-החלוץ של המאבק לרפורמה חברתית ולשלום. בצורות שונות ומשונות — תמונות ורדיקאליות, שמאל לגיות וליברליות — משתדלים הסטודנטים לשנות את העולם על-פי חזון כלשהו, המבטיח קידמה ושלום.

ישראל היא הארץ היחידה בעולם המערבי רבי כולו שבה קיים תהליך הפוך. כדי לעי שות קאריירה בציבור-הסטודנטים הישראלי על העסקן הצעיר להיות ריאקציוני, שונא-עמים, מחרחר-מילחמה ומטיף-לשינוי אה.

פרובוקציה. השבוע הוכח הדבר שוב, בצורה מדכאת במיוחד.

קבוצה של סטודנטים ערביים אירגנה הפגנה שקטה. המטרה היתה לגיטימית בי החלט: לתבוע כי כוחות-הביטחון-בשטחים המוחזקים לא יפתחו באש על מפגינים שאינם מזויינים בנשק חם. במקום דגלים נשאו המפגינים את תמונות הערבים שנהרגו בהפגנות כאלה בגדה ובישראל.

לקראת ההפגנה, היתה חכונה נגדית בקרב הציבור היהודי. כל סימניה העידו עליה מראש שהיא נועדה לשמש כפרוי-בוקציה.

בהנהגת עסקני-הסטודנטים מחוגי הימין הקיצוני, ובתמיכת חלק מפקידי האוניברסיטה עצמה, התארגנה ההפגנה הנגדית באותו מקום ובאותה שעה. משתתפיה צויידו מראש באלות וכשרשרות. האב הרוחני של הנאציון היהודי, הרב מאיר כהנא, הופיע במקום כאורח רצוי.

למרות הכל עברו שתי ההפגנות בשקט. למורת-רוחם הבולטת של העסקנים הימניים, ואו, במהירות מסחררת, פתח מי שהו באלימות המייוחלת. האלות היהודיות הלמו בערבים, אלה השיבו כאבנים שנמצאו במקום, הדם החל זורם. המפגינים גימ היהודיים דאגו גם לשבור את מצלמת הטלוויזיה ולתקוף את העיתונאים, כדי למנוע תיאור מדויק של ההתרחשויות.

כל זה יכול היה לקרות באוניברסיטה גרמנית, ב-1933. אולם הביריונים הפעם לא חבשו כובעים ציבעוניים של קורפוס-סטודנטים גרמניים, „סגור ליהודים“. שום פיצעידיוקרב לא קישטו את פניהם. הם היו יהודים כשרים — בניהם של הסטודנטים היהודיים שהיו קורבנות אנשי פלוגות-הסער, אשר בניהם מפגינים עתה בגרמניה למען החופש והשוויון.

תקשורת

איך לייאש את גולדה

העיתונאים בחרו ביונים

והביעו התנגדות נמרצת

למזימתו של פרס

דעצום את עיניהם

גולדה מאיר לא היתה מזוינת. היא היתה כבר מייואשת. כך הכריזה, בהנאה עצמית בולטת, בצאתה מן הארץ למסע-פירסומת מהנה, שאותו אירגנה לעצמה. מה ייאש את גולדה? כלי-התיקשורת, כמוכן. העיתונאים אשמים בכל.

אבל גולדה היתה מתייאשת שבעתיים, אילו ידעה מה התרחש, כמה ימים לפני-כן, בוועידה האחרונה של עיתונאי ישראל.

מעבר לקו. לצד החלטות האירגוניות השיגרתיות ובחירת שתי יונים מובהקות — דניאל בלוד מדבר ולוייצחק הירושלמי ממערבי — כמנהיגי אירגונם (ראה תש"ק), קיבלה הוועידה כמה החלטות שינוסחו בקפידה.

אחת מהן: „הוועידה תובעת מכל הרשויות במדינה להבטיח את מלוא העזרה (המשך בעמוד 24)

סיגריות העמרת

סיגריטת ה-100

סיגריות TIME על כל סוגיהן
מבוקשות יותר מכל שאר הסיגריות גם יחד -
כי הן טובות - טובות מאד

T III